

CAMERACI DESCRIPTIO.

diam fere urbem interluit. Distat Valentianis septem leucarum intervallo. Aedificia publica privataque habet egregia, templa & monasteria ad miraculum pulcra. Sed inter omnia eminet antiquissimum illud & sumtuosissimum templum Deiparae Virginis, Episcopali sede præcellens, cujus quidem amplissima Diocesis longe lateque extenditur. Civitas opulenta, potens, & negotiatoribus, merciumque varii generis opificibus frequentissima. Conficiuntur hic quotannis sexaginta ut minimum tenuissimi carbasi millia, quorum telæ singulae quadragenis fere florenis aestimantur, sic ut vicies quater centena millia florenorum excurrat ratio.

*Diocesis
late patet.*

Cameraco subest Castellania, cum amplissimo territorio, quod vulgariter *Cambresis*, Latine scribentibus *Camerasium* dicitur, ubi complures sunt pagi, & magni momenti loca, nominatim vero sexta ab urbe leuca celebratissimum illud castrum Cameracense, in quo pax inita inter Christianos principes. Oriundus est ex hac arce Michael Esnaus, Dominus Betencurtius, vir natalibus clarus, & literis, præsertim poeticis. Gaudet vero Cameracum perantiquo Episcopatu, ut quem inde à Vandalorum temporibus administratum comperimus à Diogene martyre, præfule omni virtutum genere ornatissimo. Anno deinde 595 tenuit eum Beatus Gaugerius, magnus ille & venerandus antistes, ordine quintus, quem & alii aliquot præstantissimi viri in hoc tanto dignitatis gradu secuti sunt, qualis præsertim Petrus Aliacensis, præsul longe doctissimus, qui ob raras virtutes Lutetiae primum factus est ejus Ecclesiae Cancellarius. hinc ad urbis hujus Episcopatum, atque inde porro ad Cardinalitiam dignitatem ascendit. Archiepiscopatum fecit Pontifex petente Philippo II Hispaniarum rege, in gratiam Ludovici Barlemontii, primi Archiepiscopi. Sunt autem Archiepiscopi temporales simul & Ecclesiastici urbis & territorii Cameracensis Domini, sic ut in titulis se nuncupent, Archiepiscopos & Duces Cameracenses, Principes Sacri Romani Imperii, Comites Cameracenses.

Archiepiscopus.

Res gestæ.

Fuit hoc omnium Galliae Belgicae oppidorum primum, quod, exercitu eo traducto, occupavit anno 445 Clodius Capillatus, Francorum Princeps, longo tempore postquam illud exulissent Dani, una cum templo & monasterio Divi Gaugerici. Instauratum coaluit cum Comitatu Hannoniae, sed avulsum hinc rursus una cum suo statu ac territorio Cameracense, liberisque Imperii urbibus accensum ab Imperatoribus Germanis. Expugnatum etiam fuit à fortissimo

illo Balduino Pio, Comite Flandriae, bello, quod ipse & Lotharingae Dux Godefridus gessere cum Imperatore Henrico tertio: sed Caesari, pace facta, restitutum. Tandem vero ab Imperatore Henrico quinto in tutelam hereditariam attributum Roberto Hierosolymitano, Comiti Flandriae, Principique Alostano, primo hujus Domini protectori, quam dignitatem propriam postea fecit Comitibus Flandriae, Theodori Elsatii tempore, id est anno circiter 1164, imperator Fredericus, ejus nominis primus. Quibus omnibus non obstantibus, vindicarunt sibi perpetuo Galli nescio quodnam jus & imperium in hunc ipsum statum, quem & pluries occuparunt, & fortissime saepe defenderunt, præsertim regnante Philippo sexto, cujus tempore premebatur Cameracum duobus potentissimis exercitibus, altero Ludovici Bavari Imperatoris, altero vero Eduardi tertii, Regis Anglorum: qui etsi adversus Gallos confederati, urbem tamen subigere nequiverunt. Durarunt hæc inter Imperatores & Gallos bella, variis ultro citroque successibus, per continuas aliquot ætates. Nuper vero dissidentibus inter se & asperissima bella gerentibus Maximiliano Romanorum & Ludovico undecimo Galliarum regibus, cives Cameracenses male à Gallis habiti præsidium Galli militem urbe expulerunt, admissis in ejus locum Caesariensis, quod exemplum secuti sunt Bochanenses. Quin & Quercetum id temporis, aliaque finitima loca, editis passim egregiis fortitudinis suae documentis, Caesar Gallis eripuit. Vivebant autem, quamvis sub Flandrorum essent tutela ac protectione, Cameracenses, juxta veteres suas leges & privilegia, neque per bella inter Burgundos & Gallos quidquam patiebantur incommodi, sed adibantur potius ab utrisque, & comiter amiceque tractabantur. Ita ut sæpius in hac urbe actum inter utrosque fuerit, & peractum de pace, nominatim vero de illa, quæ Venetorum damno inita fuit anno 1508, deque altera anno 1526 Florentinorum malo stabilita. Verum Carolus Quintus male metuens sibi à consiliis Gallorum, Landrecæi ab ipsis anno 1543 habitis, statim ut ii discesserant, cum exercitus parte urbem intravit, & quo tutam præstaret ab omni hostili insultu, ditionesque Belgicas roboraret, extrui jussit arcem munitissimam, ipsa urbe ceteroqui intacta, neque pristino illius statu ullatenus immutato. Obortis in Belgio bellis civilibus eam occupavit Dux Alenzonius. Sed non diu post ad Dominum suum rediit Hispaniarum regem.